

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Erin Watt

Prințul de hârtie

Al doilea volum din seria Familia Royal

Traducere din engleză de
Deniz Otay

Capitolul 1

Reed

Casa e adâncită în întuneric și liniște când traversez antreul bucătăriei. Aproape o mie de metri pătrați și nici ipenie de om prin preajmă. Chipul mi se destinde într-un zâmbet larg. Cu frații mei rătăciți prin toate direcțiile, menajera plecată și tatăl meu dus departe, cine știe pe unde, am tot conacul Royal numai pentru mine și iubita mea.

Oh, da.

Grăbesc pasul de-a lungul bucătăriei și urc treptele din spate. Sper că Ella mă așteaptă sus, în patul ei, arătând drăguț și sexy într-unul dintre tricourile mele mai vechi, în care doarme de obicei. Ar fi și mai bine dac-ar purta doar atât... Mă grăbesc, trecând pe lângă dormitorul meu, pe lângă vechea cameră a lui Easton și Cid, până ajung în fața dormitorului Ellei care, în mod dezamăgitor, e închis. După o bătaie scurtă în ușă, nu primesc niciun răspuns. Încruntat, îmi scot telefonul din buzunarul de la spate și scriu un mesaj rapid.

Unde ești, iubito?

Nu răspunde. Îmi lovesc ușor telefonul de picior. Probabil a ieșit cu prietena ei, Valerie, în seara asta, ceea ce cumva e bine, de fapt, pentru că mi-ar prinde bine un duș înainte s-o văd. Băieții au fumat o tonă de iarbă în seara asta la Wade acasă și nu vreau să-i împut Ellei camera.

Plan nou. Duș, bărbierit, iar apoi pornesc în căutarea iubitei mele. Îmi dau jos tricoul, îl strâng grămadă în mână și deschid ușa dormitorului meu, fără să mă deranjez să aprind lumina. Îmi arunc papucii din picioare și merg de-a lungul covorului până la baia camerei.

Îi pot simți mirosul încă dinainte s-o văd.

Ce dra...?

Cu mirosul respingător de trandafiri intrându-mi în nări, merg clătînându-mă până în dreptul patului.

— Nu se poate, mârâi atunci când disting silueta neclară de pe saltea.

Simt un val de iritare care-mi sfășie coloana, gonesc înapoi spre ușa de la intrare și aprind lumina. Apoi regret instantaneu că am făcut asta, deoarece lumina galbenă palidă, care umple camera, dezvăluie formele despuiate ale unei femei cu care nu vreau să am nimic de-a face.

— Ce *mama dracului* cauți aici? mă răstesc la fosta prietenă a tatălui meu.

Brooke Davidson îmi zâmbește cu o falsă timiditate.

— Mi-a fost dor de tine.

Rămân cu gura căscată. Femeia asta vorbește serios acum? Arunc o privire pe hol, să mă asigur că Ella e încă plecată. Apoi mă îndrept spre pat.

— Ieși afară, mârâi, apucând-o de încheietura mâinii și trăgând-o jos din pat.

Rahat, va trebui să schimb așternuturile, căci dacă e ceva ce pute mai tare decât berea învechită și iarba la un loc, aia e Brooke Davidson.

— De ce? Înainte nu te plângeai.

Își linge buzele roșii într-un fel în care sunt sigur că se vrea a fi sexy, dar care-mi întoarce stomacul pe dos. Sunt multe secrete în trecutul meu pe care Ella nu le cunoaște. Multe care i-ar provoca scârbă. Iar femeia din fața mea e unul dintre ele.

— Țin minte cât se poate de clar că ți-am spus că nu mai vreau să am de-a face cu o zdreanță ca tine.

Zâmbetul arrogant al lui Brooke se evaporă.

— Iar eu ți-am spus să nu vorbești așa cu mine.

— Am să vorbesc cum am eu chef cu tine, spun disprețuitor.

Mai arunc o privire spre ușă. Încep să transpir de disperare. Nu se poate ca Brooke să mai fie aici când se întoarce Ella.

Dar cum mama dracului aș putea să explic așa ceva? Privirea îmi cade pe hainele lui Brooke, aruncate pe jos — minuscula rochie scurtă, lenjeria din dantelă, o pereche de pantofi cu toc.

Încălțările mele au aterizat din greșeală lângă ale ei. Totul e o mare harababură.

Iau pantofii cu toc ai lui Brook și-i arunc spre pat.

— Nu mă interesează ce încerci să faci. Ieși dracului afară.

Îmi aruncă pantofii înapoi. Unul dintre tocuri îmi zgărie pieptul gol înainte de a cădea pe podea.

— Obligă-mă.

Îmi strâng palmele pe ceață. În afară de a o lua cu forța și a o da afară, nu par să existe alte variante. Ce

naiba ar zice Ella dacă m-ar prinde scoțând-o pe sus pe Brooke din camera mea?

Hei, iubito, nu mă băga în seamă. Doar anunc gunoii. Vezi tu, m-am culcat cu iubita tatălui meu de vreo două ori, iar acum, că s-au despărțit, cred că vrea să mi se strecoare iar în pantaloni. Nu e deloc dezgustător, nu-i așa? Și ar urma o chicoteală înfundată.

Îmi încheștez pumnii de o parte și de alta a corpului. Gideon mi-a spus întotdeauna că sunt autodistructiv, dar frate, asta e autodistrugere la un cu totul alt nivel. Eu am făcut asta. Am lăsat furia față de tatăl meu să mă târască în pat cu târfa asta. Mi-am spus că, după tot ce i-a făcut mamei, merita să mi-o trag cu iubită-sa pe la spatelul lui.

Iar acum totul s-a întors împotriva mea.

— Îmbracă-te, îi șuier. Discuția asta s-a terminat...

Tresar la sunetul de pași de pe hol.

Cineva îmi strigă numele.

Brooke își întoarce capul. Și ea aude.

Futu-i. Futu-i. *Futu-i.*

Vocea Ellei se aude chiar în fața ușii mele.

— Oh, ce bine, Ella a ajuns acasă, spune Brooke, în timp ce sângele îmi pompează neregulat în urechi. Am niște vești pe care vi le pot împărtăși amândurora.

E probabil cea mai stupidă chestie pe care aș putea s-o fac, dar singurul meu gând e să rezolv problema asta. Femeia asta trebuie să plece.

Așa că mă opresc din orice altceva și mă năpustesc asupra ei. O apuc pe Brooke de braț și o târăsc de pe saltea, dar javra mă trage în jos. Încerc să evit orice contact cu corpul ei gol, dar, în cele din urmă, îmi pierd echilibrul. Ea profită de asta și se prinde de spatelul meu.

Un râset ușor îmi pufnește în ureche în timp ce fața ei siliconată mi se lipesc pe piele.

Mă uit panicat la mânerul ușii, care se rotește.

Brooke îmi șoptește:

— Sunt însărcinată, iar copilul e al tău.

Ce?

Întregul univers mi se zdruncină, apoi se oprește în loc.

Ușa se deschide larg. Fața superbă a Ellei se întâlnește cu a mea. Îi privesc expresia chipului, trecând de la bucurie la șoc.

— Reed?

Rămân înmărmurit, însă mintea mea face eforturi imense, încercând frenetic să socotească care a fost ultima dată când eu și Brooke am făcut ceva împreună. Era de Sfântul Patrick. Gid și cu mine o ardeam la piscină. El s-a îmbătat. M-am îmbătat și eu. Era din cale-afară de supărat pentru nu mai știu ce. Tata, Sav, Dinah, Steve. N-am înțeles mare lucru.

Remarc destul de vag chicotitul lui Brooke. Zăresc fața Ellei, însă n-o văd cu adevărat. Ar trebui să zic ceva, dar nu spun nimic. Sunt ocupat. Sunt ocupat să mă panichez. Ocupat să-mi aduc aminte.

De Sfântul Patrick... Mă împiedicaser pe trepte și apoi m-am trântit undeva și m-am trezit cu scula înfășurată într-o gură umedă. Știam că nu era Abby, pentru că mă despărțisem de ea deja și, în orice caz, nu era genul care să se furișeze la mine în cameră. Și, la urma urmei, cine sunt eu să refuz o felajie gratis?

Gura Ellei se deschide și spune ceva. Dar eu nu aud. Sunt cuprins într-un vârtej de vină și ură de sine, din care nu pot ieși. Tot ce pot să fac e să mă holbez la ea.

La iubita mea. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Nu-mi pot întoarce privirea de la părul ei auriu, de la ochii ei mari și albaștri, care mă imploră să-i ofer o explicație.

Spune ceva, le ordon coardelor mele vocale, dar ele nu cooperează.

Nu-mi pot mișca buzele. Simt o atingere rece pe gât și tresar.

Spune ceva, la naiba. N-o lăsa să plece...

Prea târziu. Ella dispare valvârtej pe ușă.

Zgomotul ușii trântite mă scoate din transă. Aproape. Tot nu mă pot mișca. Abia pot să respir.

De Sfântul Patrick... Asta a fost cu mai bine de șase luni în urmă. Nu știu multe despre femeile gravide, dar la Brooke nu se vede mai nimic. N-are cum.

N-are. Cum.

N-are. Cum. Să. Fie. Al. Meu.

O zbughesc din pat, ignorând tremuraturul sălbatic al mâinilor mele, și ies pe ușă.

— Pe bune? aud vocea amuzată a lui Brooke. Ai să alergi după ea? Cum ai să-i explici asta, dragule?

Mă întorc furios către ea.

— Femeie, dacă nu ieși dracului din camera mea, jur pe Dumnezeu că te arunc afară.

Tata mi-a spus mereu că un bărbat care ridică mâna asupra unei femei se coboară până se face una cu pământul. Așa că n-am lovit niciodată o femeie. N-am avut niciodată impulsul ăsta până când am cunoscut-o pe Brooke Davidson.

Ea îmi ignoră amenințarea. Continuă să mă ia peste picior, scoțând la iveală toate temerile mele.

— Ce minciuni îți vei spune? Că nu m-ai atins niciodată? Că nu m-ai dorit niciodată? Cum crezi că o să reacționeze când află că ți-ai pus-o cu iubita tăticului tău? Crezi că o să te mai vrea?

Privesc către cadrul gol al ușii. Aud sunete înăbușite dinspre camera Ellei. Îmi vine să o iau la goană pe hol, dar nu pot. Nu cât timp Brooke e încă în casă. Dacă dă fuga până acolo în curul gol, spunând că e însărcinată cu copilul meu? Cum îi explic asta Ellei? Cum o fac să mă creadă? Brooke trebuie să dispară înainte ca eu să dau ochii cu Ella.

— Ieși afară.

Îmi vârs toți nervii pe Brooke.

— Nu vrei să afli sexul copilului mai întâi?

— Nu. Nu vreau.

Privesc trupul ei suplu și dezgolit și văd o ușoară umflătură pe abdomen. Mi se umple gura de fier. Brooke nu e genul care să se îngrașe. Corpul e singura ei armă. Așa că javra nu minte cu privire la sarcină.

Dar copilul ăla nu e al meu.

Ar putea fi al tatei, dar cu siguranță nu e al meu.

Șmucesc ușa și ies în fugă din cameră.

— Ella! strig.

Nu știu ce am să-i spun, dar e mai bine decât să nu-i spun nimic. Încă mă blestem pentru că am rămas în halul ăla de împietrit în fața ei. Doamne, ce dobitoc sunt.

Mă opresc în fața ușii ei. Scanez încăperea dintr-o privire, dar nu văd nimic. Apoi aud — sunetul grav, grohăit al unui motor de mașină sport în timp ce e turat. Copleșit de panică, o iau la goană pe trepte, în timp ce Brooke râde în hohote în urma mea, ca o vrăjitoare de Halloween.

Mă năpustesc asupra ușii de la intrare, uitând că e în-cuiată și, pe când reușesc s-o descui, nu găsesc nici urmă de Ella. O fi zbughit-o pe șosea cu viteza luminii. Rahat.

Pietrișul de sub picioare îmi amintește că am pe mine doar jeanșii și nimic altceva. Mă răsucesc pe călcâie, urc treptele câte trei deodată și mă opresc în fața lui Brooke.

— Nu se poate ca ăla să fie copilul meu, mormăi eu.

Dacă ar fi fost cu adevărat al meu, Brooke ar fi jucat cartea asta cu mult timp în urmă, n-ar fi așteptat până acum.

— Și cred că nu e nici al tatălui meu, altfel n-ai sta dezbrăcată în camera mea ca o curvă de doi bani.

— E al cui zic eu că e, îmi spune pe un ton distant.

— Unde e dovada?

— N-am nevoie de dovezi. E cuvântul meu împotriva cuvântului tău, iar până când sosesc rezultatele testelor de paternitate, deja voi avea un inel pe deget.

— Îți doresc multă baftă.

Mă prinde de braț când încerc să trec pe lângă ea.

— N-am nevoie de baftă. Te am pe tine.

— Nu. Nu m-ai avut niciodată.

Mă eliberez din strânsărea ei, scuturându-mi mâna. Plec s-o caut pe Ella.

— Poți sta cât vrei tu aici, Brooke. Nu-ți mai fac jocurile.

Vocea ei glacială mă oprește înainte să ajung la camera mea.

— Dacă-l convingi pe Callum să mă ceară de nevastă, o să le spun tuturor că e copilul lui. Dacă nu mă ajuți, toți vor crede că e copilul tău.

Mă opresc în prag.

— Testele ADN vor arăta că nu e al meu.

— Poate, cîripește ea, dar testele ADN vor arăta că fătul aparține unui membru al familiei Royal. Testele alea nu fac diferența mereu între rude, mai ales între tați și fi. Va fi destul cât s-o faci pe Ella să aibă îndoiele. Așa că te-ntreb pe tine, Reced, vrei să spun lumii întregi — și *Elli* — că vei fi tătic? Pentru că am s-o fac. Sau poți accepta condițiile mele și nu va afla nimeni.

Ezită.

— Ne-am înțeles?

Scrâșnesc din dinți.

— Dacă fac asta, dacă reușesc să-i bag în cap — mă străduiesc să găsesc cuvântul potrivit — ideea asta lui taică-meu, ai s-o lași pe Ella în pace?

— La ce te referi?

Mă întorc lent.

— Mă refer ca nicio mizerie din partea ta să nu ajungă la Ella, javră. Nu vorbești cu ea, nici măcar pentru a-i explica asta — fac semn spre trupul ei, care e acum îmbrăcat. Zâmbești, saluți, dar fără să te apropii prea mult.

N-am încredere în femcia asta, dar dacă pot să fac un târg de dragul Ellei — da, și de dragul meu — atunci o voi face. Tata și-a căutat-o cu lumânarea ajungând în pat cu femeia asta. N-are decât să se tăvălească din nou în mizeria aia.

— S-a făcut. Tu convinge-l pe taică-tău și poți trăi fericit până la adânci bătrâneți cu Ella.

Brooke izbucnește în râs în timp ce se apleacă să-și ia pantofii.

— Dacă poți s-o recăștiți.

Capitolul 2

Două ore mai târziu, intru deja în panică. E trecut de miezul nopții și Ella nu s-a întors.

Nu vine odată acasă să urle la mine? Am nevoie de ea să-mi spună că sunt un dobitoc și că nu merit să-și piardă vremea cu mine. Am nevoie să fie în fața mea și să scuipe flăcări. Am nevoie să urle la mine, să-mi tragă pumni și picioare.

Am nevoie de ea, la dracu'.

Îmi verific telefonul. Au trecut ore bune de când a plecat. Îi tasez numărul, dar nu răspunde.

Încă un apel și intră căsuța vocală.

Îi scriu mesaj: *Unde ești?*

Niciun răspuns.

Tata e îngrijorat.

Tastez minciuna asta sperând c-o să primesc un răspuns, dar telefonul tace în continuare. Poate că mi-a blocat numărul. Gândul ăsta mă doare, dar nu m-ar mira să fie așa, astfel că alerg în camera fratelui meu. Nu se poate ca Ella să ne fi blocat pe toți.

Easton încă doarme, dar telefonul lui e la încărcat pe noptieră. Îl deblochez și scriu încă un mesaj. Îl place

Prinți de hartie

pe Easton. I-a plătit datoriile. Lui Easton i-ar răspunde, nu-i așa?

Hei. Reed mi-a spus că s-a întâmplat ceva. Ești OK?

Nimic.

Poate a parcat pe undeva pe drum și acum se plimbă de-a lungul țărnelui. Bag în buzunar telefonul lui frate-meu, în caz că se hotărăște să-i răspundă, și cobor repede în curtea din spate.

Țărnel e complet pustiu, așa că mă îndrept în pas alergător spre domeniul Worthington, o proprietate aflată patru case mai jos. Nici acolo nu e.

Mă uit în jur, la țărnel pietros, apoi spre largul oceanului și nu văd nimic. Nici țipenie de om. Nicio urmă în nisip. Nimic.

Frustrarea se transformă rapid în panică în timp ce alerg înapoi spre casă și urc în Range Roverul meu. Ținând degetul apăsat pe butonul de pornire, lovesc agitat cu pumnul de bord. Gândește. Gândește.

Valerie. Sigur e la Valerie.

În mai puțin de zece minute, ajung în fața casei lui Val, dar nici urmă de decapotabila sport de culoare albastră a Ellei. Cu motorul Roverului încă pornit, sar din mașină și mă îndrept grăbit spre alee. Mașina Ellei nu e nici acolo.

Arunc din nou un ochi în telefon. Niciun mesaj. Nici pe telefonul lui Easton. Ecranul îmi arată că am antrenament de fotbal american în douăzeci de minute, ceea ce înseamnă că Ella trebuie să ajungă la brutăria la care lucrează. De regulă, mergem împreună. Chiar și după ce a primit mașina — un cadou de la tatăl meu — am continuat să mergem împreună.

Ella a spus că făceam asta pentru că nu-i plăcea să conducă. Eu i-am spus că e periculos să conducă dimineața. Ne mințeam unul pe celălalt pentru că niciunul dintre noi nu era dispus să recunoască adevărul: eram topiți unul după celălalt. Cel puțin eu. Din momentul în care a apărut în prag, cu o pereche de ochi mari și un optimism rezervat, n-am mai putut să mă țin departe de ea.

Instinctul îmi spunea că nu va fi bine pentru mine. Instinctul meu se înșela. Nu ea era periculoasă. Eu eram. Și încă sunt.

Reed, distrugătorul.

Ai fi o poreclă mișto dacă n-ar fi fost vorba de viciile noastre, pe care eu le-am distrus.

Când ajung, parcare din fața brutăriei e goală. După cinci minute de bătut la ușă, proprietara — Lucy, cred — apare încruntată.

— Deschidem abia într-o oră, mă informează.

— Sunt Reed Royal, iub...

Ce sunt? Iubitul ei? Fratele ei vitreg? Ce?

— Prietenul Ellei.

La dracu', nici măcar atât nu sunt.

— E aici? E o urgență de familie.

— Nu, n-a mai trecut pe aici.

Lucy ridică din sprânceană în semn de îngrijorare.

— Am sunat-o și nu răspunde. E un angajat atât de bun, mă gândeam că poate s-a îmbolnăvit și nu m-a putut anunța.

Simt cum mi se strânge inima. Ella n-a lipsit nici măcar o zi la brutărie, cu toate că trebuie să se trezească dis-de-dimineață și să lucreze aproape trei ore înainte de începerea cursurilor.

— Ah, bine, probabil e acasă, în pat, bombăn eu, retrăgându-mă.

— Stai puțin, spune Lucy. Ce se petrece? Tatăl tău știe că Ella lipsește?

— Nu lipsește, doamnă, îi răspund la jumătatea distanței spre mașină. E acasă. Cum spuneai, bolnavă. La pat.

Ies din parcare și-l sun pe antrenor.

— Nu mai apuc să vin la antrenamente. Urgență de familie, îi repet.

Antrenorul Lewis mă face cu ou și cu oțet, dar eu îndepărtez telefonul de ureche. După câteva minute, se calmează.

— Bine, fiule. Dar mă aștept să te găsească aici, în echipament, mâine la prima oră.

— Da, să trăiți.

Când ajung înapoi acasă, o găsesc pe menajera noastră, Sandra, pregătindu-mi micul dejun.

— Ai văzut-o pe Ella? O întreb pe bruneta durdulie.

— Nu, n-ay putea zice c-am văzut-o.

Sandra se uită la ceas.

— De obicei, e plecată la ora asta. Și tu, de altfel. Ce se întâmplă? Nu aveai antrenamente?

— Antrenorul are o urgență în familie, mint.

Sunt al naibii de bun la minciuni. Devine o a doua natură când trebuie să ascunzi constant adevărul.

Sandra spune:

— Sper că nu e nimic serios.

— Și eu, răspund. Și eu.

Când ajung sus, intru în camera pe care ar fi trebuit s-o verific înainte să plec valvârtej. Poate s-a furișat înăuntru în timp ce încercam s-o găsesc. Dar în camera Ellei

e o tăcere de mormânt. Patul este încă făcut. Biroul arată impecabil.

Verific în bâte, care pare și ea neatinsă. La fel și fonierul. Toate lucrurile ei atârnă pe umerașe identice de lemn. Pantofii ei sunt aliniați în mod ordonat pe podea. Sunt câteva cutii nedeschise și plase încă burdușite cu haine pe care, probabil, Brooke le-a ales pentru ea.

Încerc să nu mă simt prost că-i invadez intimitatea și-i cotrobăi prin noptieră — e goală. I-am mai verificat o dată camera pe vremea când încă nu aveam încredere în ea și țin minte că păstra mereu o carte de poezii și un ceas bărbătesc în noptieră. Ceasul era o copie fidelă a celui pe care-l are tata. Al ei aparținea prietenului celui mai bun al tatei, Steve, părintele biologic al Ellei.

Mă opresc în mijlocul camerei și privesc în jur. Nu e nimic aici care i-ar putea trăda prezența. Nici telefonul. Nici cartea ei. Nici... ah, la dracu', nu, rucsacul ei nu e aici.

Ies valvârtej pe hol, îndreptându-mă spre camera lui Easton.

— East, trezește-te, East! îi spun tăios.

— Ce e? mormăie. E timpul să mă trezesc?

Clipește rapid din ochii mijiiți.

— Rahat. Am întârziat la antrenamente. Tu de ce nu ești acolo deja?

Îășnește din pat, dar îl apuc de braț înainte s-o ia la fugă.

— Nu mergem la antrenamente. Antrenorul știe.

— Ce? De ce...

— Lasă asta acum. Cât era datoria ta?

— Ce?

— Cât îi datorai agentului de pariuri?

Clipește la mine.

— Opt miare. De ce?

Fac câteva calcule rapide.

— Asta înseamnă că Ella mai are vreo două miare, nu?

— Ella? spune el încruntându-se. Ce-i cu ea?

— Cred că a fugit.

— Unde a fugit?

— A fugit de tot. A fugit de acasă, mormăi eu.

Mă ridic din pat și mă uit pe geam.

— Tata a plătit-o să stea aici. I-a dat zece miare. Gândește-te, East. A trebuit s-o plătească pe această orfană care făcea striptease zece miare ca să vină să locuiască cu noi. Și probabil i-ar fi dat în fiecare lună banii ăștia.

— De ce a plecat? întrebă confuz, încă pe jumătate adormit.

Continui să mă uit pe geam. Odată ce-i trece deruta, va pune piesele cap la cap.

— Ce-ai făcut?

Mda, acu-i acu.

Podeaua scârțâie în timp ce se plimbă de colo-colo prin cameră. Îl aud bombănind injurături pe la spatele meu, în timp ce se-mbracă.

— Nu contează, îi spun agitat.

Îi enumăr locurile în care am căutat-o.

— Unde crezi că e?

— Are destul bani să-și ia un bilet de avion.

— Dar ea e foarte atentă cu banii. Abia a cheltuit din ei cât a stat aici.

Easton aprobă gânditor. Apoi, privirile ni se întâlnesc și vorbim la unison, ca și cum noi am fi gemenii Royal, nu frații noștri, Sawyer și Sebastian.

— GPS.